

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA OPOLSKIEGO

Opole, dnia 6 lutego 2019 r.

Poz. 505

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IN.I.743.92.2018.AD WOJEWODY OPOLSKIEGO

z dnia 11 stycznia 2019 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 994 ze zm.) oraz art. 28 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 1945), **stwierdzam nieważność nr II/7/2018 z dnia 5 grudnia 2018 r.** w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części gruntów wsi Włodary i Myszowice:

1) w części tekstowej dotyczącej:

- § 7 pkt 2 lit. c i f, w całości,
- § 8, w całości,
- § 10 pkt 1, w całości,
- § 12 pkt 2 i 3, w całości,
- § 13 pkt 1, w całości,
- § 14 ust. 1 pkt 1, w zakresie słowa (cyt.) „R2”,
- § 18 w zakresie słów (cyt.) „i R2”,
- § 20 pkt 2 lit. a, w całości,
- § 20 pkt 2 lit. e w zakresie słów (cyt.) „w uzgodnieniu ze służbami leśnymi”,
- § 21 pkt 2 lit. a w zakresie słów (cyt.) „i prowadzenie gospodarki w oparciu o plan urządzenia lasu”,
- § 21 pkt 2 lit. e w zakresie słów (cyt.) „w uzgodnieniu ze służbami leśnymi”;

2) w części graficznej dotyczącej terenu oznaczonego symbolem „2R”.

UZASADNIENIE

Na sesji 5 grudnia 2018 r. Rada Miejska w Korfantowie, podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części gruntów wsi Włodary i Myszowice.

Wyżej wymieniona uchwała wraz z załącznikami i dokumentacją prac planistycznych wpłynęła do organu nadzoru w dniu 12 grudnia 2018 r., w celu jej oceny pod kątem zgodności z przepisami prawa.

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, organ nadzoru pismem z 2 stycznia 2019 r. zawiadomił Przewodniczącego Rady Miejskiej w Korfantowie o wszczęciu z urzędu postępowania nadzorczego.

W dniu 9 stycznia 2019 r. do tutejszego organu wpłynęły wyjaśnienia Przewodniczącego Rady Miejskiej w Korfantowie (pismo z dnia 8 stycznia 2019 r., znak RM.0711.2.2018.ES).

Po przeanalizowaniu przedmiotowej uchwały oraz załączonej do niej dokumentacji, a także przepisów prawa stwierdzono następujące naruszenia prawa:

1) art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o planowaniu w związku z art. 11 pkt 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1161) poprzez ustalenie zasad dotyczących wyłączenia terenów z produkcji rolnej lub leśnej.

Przedmiotowa uchwała w § 7 pkt 2 lit. c i § 13 pkt 1 ustala zasady wyłączenia terenów z produkcji rolnej lub leśnej. Natomiast zasady określające procedurę i tryb wyłączenia z produkcji użytków rolnych zostały określone w art. 11 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych jako wyłączenie z produkcji użytków rolnych wytworzonych z gleb pochodzenia mineralnego i organicznego, zaliczonych do klas I, II, III, IIIa, IIIb, oraz użytków rolnych klas IV, IVa, IVb, V i VI wytworzonych z gleb pochodzenia organicznego, a także gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2-10, oraz gruntów leśnych, przeznaczonych na cele nierolnicze i nieleśne - może nastąpić po wydaniu decyzji zezwalających na takie wyłączenie. Zatem ustalenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dotyczące wyłączenia terenów z produkcji rolnej lub leśnej stanowią przekroczenie uprawnień zarezerwowanych dla ustawodawcy i nie mieszczą się w zakresie władztwa planistycznego gminy, gdyż powyższe wyłączenie terenów z produkcji rolniczej lub leśnej następuje w drodze wydania odrębnej decyzji administracyjnej.

W nawiązaniu do powyższego tut. organ stoi na stanowisku, iż doszło do istotnego naruszenia kwestia wyłączenia terenów z produkcji rolniczej i leśnej rozstrzygana jest w trybie postępowania administracyjnego i w formie decyzji administracyjnej nie zaś procedury planistycznej i aktu prawa miejscowego (Por. Wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 11 maja 2016 r. sygn. akt II SA/Go 189/16).

2) § 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 83 lit. a ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U z 2018 r., poz. 1614 ze zm.) poprzez ustalenie obowiązku realizacji nasadzeń kompensacyjnych.

Przedmiotowy plan w § 7 pkt 2 lit. f ustala obowiązek realizacji nasadzeń kompensacyjnych w przypadku wycinki drzew i krzewów uniemożliwiających prowadzenie prac budowlanych związanych z realizacją ustaleń planu. Natomiast zasady wycinki drzew i krzewów oraz kompensacji przyrodniczej zostały określone w ustawie o ochronie przyrody.

Zgodnie bowiem z art. 83a ust. 1 ustawy o ochronie przyrody zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, a w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków – wojewódzki konserwator zabytków. Natomiast art. 83c ust. 3 ustawy o ochronie przyrody stanowi, iż wydanie zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu może być uzależnione od określonych przez organ nasadzeń zastępczych lub przesadzenia tego drzewa lub krzewu.

W związku z powyższym, zapisy zawarte w § 7 pkt 2 lit. f przedmiotowej uchwały wykraczają wykracza poza normę kompetencyjną przyznaną Gminie do określania w miejscowym planie w zasadach ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu (art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o planowaniu) ustaleń dotyczących kompensacji przyrody.

W ocenie tut. organu, doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu, gdyż przywołane przepisy ustawy o ochronie przyrody jednoznacznie wskazują, iż warunek realizacji nasadzeń kompensacyjnych określany jest w odrębnej decyzji administracyjnej i jako taka nie mieści się w zakresie upoważnienia ustawowego art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o planowaniu, w efekcie czego nie może być powielana, modyfikowana, dookreślana ani uzupełniana w planie miejscowym (por. wyrok WSA w Poznaniu z 4 września 2017 r. sygn. IV SA/Po 885/17).

3) art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez ustalenie zapisów uzależniających realizację ustaleń przedmiotowego planu od przyszłych zdarzeń oraz nakładające dodatkowe warunki do spełnienia.

Przedmiotowa uchwała w § 8 nakłada obowiązek dokonania analizy wpływu konstrukcji wsporczych na krajobraz kierunku linii kolejowej Opole-Nysa wybierając rozwiązanie mniej inwazyjne. Zgodnie bowiem z art. 62 ust. 1 pkt 1 lit. ca ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081 ze zm.) w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na krajobraz, w tym krajobraz kulturowy.

Ponadto przedmiotowa uchwała ustala w § 20 pkt 2 lit e i § 21 pkt 2 lit. e dopuszczenie wykorzystania lasów na cele rekreacyjne, w uzgodnieniu ze służbami leśnymi, poprzez wydzielenie szlaków turystycznych, ciągów pieszych i rowerowych, ciągów dydaktycznych. Dodatkowo w § 21 pkt 2 lit. a ustalono nakaz zalesiania terenu i prowadzenie gospodarki w oparciu o plan urządzania lasu. Natomiast zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia

28 września 1991 r. o lasach plan urządzania się dla lasów stanowiących własność Skarbu Państwa. Zdaniem tut. organu powyższe ustalenia uchwały nakładają na właściciela nieruchomości dodatkowe warunki do spełnienia poprzez uzyskanie kolejnych uzgodnień z zarządcą terenu, lub realizację ustaleń przeznaczenia terenu w oparciu o dodatkowy dokument sporządzany w oparciu o odmienne przepisy prawa niż projekt miejscowego planu, co nie jest uzasadnione interesem publicznym, który uzasadnia wprowadzanie takiego ograniczenia i wykracza poza władztwo planistyczne gminy. W przepisach ww. ustawy i rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 2003 sierpnia 26 roku w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587) jednoznacznie uregulowano kwestie dot. władztwa planistycznego gminy. Nakładanie obowiązków w postaci konieczności uzyskania zgód, uwzględnienia warunków i zasad ustalanych przez określone podmioty stanowi wykroczenie poza kompetencję przyznaną mocą art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy. Nie można jednak kwestii tych uzgodnień regulować w akcie prawa miejscowego, jakim jest plan zagospodarowania przestrzennego, nie mając do tego wyraźnego upoważnienia ustawowego, tym bardziej, że kwestie te uregulowane są w aktach prawnych wyższego rzędu (np. ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku czy ustawy o lasach). Dodatkowo należy podkreślić, iż uchwała rady gminy powinna zawierać wyłącznie przepisy prawa o charakterze dyrektywnym (nakazujące, zakazujące, zezwalające itd.), z których można będzie wyprowadzić normy prawne regulujące sytuację obywateli na danym terenie (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 23 lipca 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 309/13).

4) art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez ustalenie zasad scaleń dla terenów o przeznaczeniu rolnym oraz zasad podziału dla terenów o przeznaczeniu rolnym

Przedmiotowa uchwała w § 12 pkt 2 ustala zasady scaleń gruntów rolnych wynikających z scaleń gruntów rolnych przyległych do granic planu. Ponadto ustalenia zawarte w § 12 pkt 3 przedmiotowej uchwały dopuszczają podział działek dla wydzielenia działek pod lokalizację konstrukcji wsporczych linii elektroenergetycznej 110 kV z zachowaniem przepisów odrębnych z zakresu ochrony gruntów rolnych i leśnych.

Natomiast zgodnie z art. 101 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2204) regulacje związane ze scalaniem i podziałem nieruchomości stosuje się do nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w miejscowych planach na cele **inne niż rolne i leśne**.

W konsekwencji w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego brak jest możliwości ustalania zasad scaleń dla terenów przeznaczonych na cele rolne, gdyż takie zasady zostały określone w ustawy o scalaniu i wymianie gruntów z dnia 26 marca 1982 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 908).

Zatem norma kompetencyjna nie upoważnia organu stanowiącego gminy do określenia w uchwale o planie zasad scalania i podziałów dla tej części terenów. Stosownie bowiem do treści art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami przepisy tego rozdziału w zakresie zasad scalania i podziału nieruchomości stosuje się do nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w planach miejscowych na cele inne niż rolne i leśne. W konsekwencji na terenach przeznaczonych w planie miejscowym na cele rolnicze bądź leśne, zasad takich ustalać nie można.

Dodatkowo zgodnie z § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustalenia dotyczące szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości powinny zawierać określenie parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, w szczególności minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego. Natomiast przedmiotowa uchwała nie zawiera ustaleń odnoszących się do parametrów wymienionych w powyższym rozporządzeniu.

Mając zatem powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż Rada Miejska w Korfantowie dokonując tego rodzaju ustaleń w stosunku do terenów rolniczych i leśnych naruszyła w sposób istotny przepis art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami jak również art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu, w efekcie czego doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania miejscowego planu.

5) art. 15 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2018 r., poz. 2016 ze zm.) poprzez ustalenie zasad sytuowania przystanków komunikacji zbiorowej.

Przedmiotowa uchwała w § 10 pkt 1 ustala zakaz lokalizacji przystanków komunikacji zbiorowej w liniach rozgraniczających dróg publicznych określonych planie miejscowym. Natomiast stosownie do art. 15 ust. 2 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym, określenie przystanków komunikacyjnych i dworców oraz

warunków i zasad korzystania, następuje w drodze uchwały podjętej przez właściwy organ danej jednostki samorządu terytorialnego. Wskazać należy, iż wprawdzie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego również jest uchwalany w formie uchwały jednostki samorządu terytorialnego, jakim jest gmina, jednakże delegacja ustawowa do podjęcia uchwały w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych zawarta jest w ustawie o publicznym transporcie zbiorowym, a nie w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i wykracza poza ramy tzw. władztwa planistycznego gminy.

Dodatkowo należy podkreślić, iż w granicach przedmiotowej uchwały nie usytuowano żadnej drogi publicznej, co powoduje naruszenie art. 14 ust. 2 ustawy o planowaniu gdyż ww. ustalenia odnoszące się do przystanków komunikacji zbiorowej w liniach rozgraniczających drogi publiczne wychodzą poza obszar opracowania przedmiotowej uchwały określonej w uchwale intencyjnej.

W nawiązaniu do powyższego wskazać należy, że zgodnie z § 118 w związku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. „Zasady Techniki Prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283) sprzeczne z prawem jest dokonywanie zmian w przepisach ustawowych i regulowanie niektórych kwestii w sposób odmienny niż w ustawie. Oznacza to, że powszechnie obowiązujący porządek prawny narusza w stopniu istotnym nie tylko regulowanie przez radę gminy raz jeszcze tego, co zostało już uregulowane w źródle prawa powszechnie obowiązującego, lecz również modyfikowanie przepisu ustawowego przez akt wykonawczy niższego rzędu, co możliwe jest tylko w granicach wyraźnie przewidzianego upoważnienia ustawowego (por. wyrok NSA z dnia 7 kwietnia 2010 r. sygn. II OSK 170/10).

Mając na względzie powyższe, tut. organ stoi na stanowisku, iż doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu przyjdzie jeszcze raz podnieść, iż ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w art. 15 ust. 2 i 3 określa obligatoryjne elementy projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Natomiast ustalenie zakazu sytuowania przystanków komunikacji zbiorowej nie mieści się w zakresie upoważnienia ustawowego (art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o planowaniu), w efekcie czego nie może być powielana, modyfikowana, dookreślana ani uzupełniana w planie miejscowym.

6) art. 15 ust. 2 pkt 6, ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez brak wprowadzenia obligatoryjnego parametru wysokości zabudowy

Przedmiotowa uchwała dla terenu R2 w § 18 pkt 3 lit d. określa jedynie maksymalną wysokość budowli jako 8m. Natomiast w § 18 pkt 2 dopuszczono zabudowę rolniczą na terenie R2.

Natomiast art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu przesądza, iż w obligatoryjnym elemencie planu jest m.in. określenie maksymalnej wysokości zabudowy.

Zakres przedmiotowy i granice tej kompetencji skonkretyzowano w § 4 pkt 6 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.

Określenie wszystkich wymienionych parametrów powinno być dokonane w sposób precyzyjny (np. liczbą, ułamkiem, procentem). W tym miejscu zaznaczyć też warto, że parametry zabudowy (w tym linie zabudowy) należy określić dla wszystkich terenów, na których dopuszczona jest zabudowa.

Zatem przedmiotowa uchwała nie ustala wysokości zabudowy dopuszczonej na tym terenie, za wyjątkiem budowli, co stanowi brak spełnienia obligatoryjnej normy wyrażonej w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu, gdyż pojęcie zabudowy jest pojęciem szerszym niż pojęcie budowli, bowiem dotyczy również obiektów budowlanych.

Brak ustalenia o maksymalnej wysokości zabudowy jednego z obligatoryjnych wskaźników, dla terenu R2 W przedmiotowym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w ocenie organu nadzoru stanowi istotne naruszenie zasad sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i skutkować musi stwierdzeniem nieważności w ww. zakresie. Określenie maksymalnej wysokości zabudowy służy bowiem postawieniu pewnej granicy w przestrzeni, ponad którą inwestorzy nie mają prawa realizować obiektów budowlanych. Każdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego musi więc określać maksymalną wysokość zabudowy, o ile oczywiście przewiduje możliwość wznoszenia na danym obszarze obiektów budowlanych (por. wyrok WSA w Poznaniu z 14 września 2016 r. sygn. akt IV SA/Po 321/16).

Niezależnie od powyższego tut. organ wskazuje, iż w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego co do zasady wprowadza się możliwość ustalenia oznaczeń informacyjnych zgodnie z § 7 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jednak są to oznaczenia wyłącznie poglądowe, które nie mogą stanowić ustaleń planu, a tym samym przesądzać o zasadach i sposobach zagospodarowania terenu. W przedmiotowej uchwale dochodzi do sytuacji sprzecznej, gdzie oznaczenia informacyjne jako przebieg linii elektroenergetycznej 110 kV jest podstawą do wyznaczenia ustaleń obowiązujących oraz, do których odnoszą się zapisy uchwały. Przepisy prawa nie zezwalają, aby w treści uchwały widniały ustalenia dla oznaczeń informacyjnych. Tut. organ ogranicza się do wskazania, iż doszło do nieistotnego naruszenia zasad sporządzania planu, gdyż przedmiotowa uchwała prócz ww. oznaczenia informacyjnego również określiła przeznaczenie terenu **E1** jako teren infrastruktury technicznej linii 110 kV.

Wojewoda Opolski podkreśla, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa powszechnie obowiązującego musi spełniać wysokie wymagania stawiane tej kategorii aktów normatywnych oraz odpowiadać standardom legalności. Ustawodawca przyjął w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, że istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub jej części.

O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa wyższego rzędu, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

Organ nadzoru w przypadku stwierdzenia, że wadliwe są wyłącznie niektóre postanowienia i zapisy uchwały planistycznej, winien ograniczyć się do stwierdzenia nieważności badanej uchwały tylko w części odnoszącej się do tych nieprawidłowości. Warunkiem podjęcia takiego rozstrzygnięcia jest jednak ustalenie, że pozostała niewadliwa część uchwały może nadal funkcjonować w obrocie prawnym, a wyeliminowanie nieprawidłowych postanowień nie zaburzy spójności całego aktu, ani też nie spowoduje dezintegracji ustaleń planistycznych w pozostałym zakresie. Wojewoda Opolski nie znalazł podstaw do stwierdzenia nieważności ww. uchwały w pozostałym zakresie.

Organ nadzoru po analizie przedłożonej uchwały wraz z załącznikami stwierdza, iż ustalenie zasad dotyczących wyłączenia z produkcji użytków rolnych i leśnych, obowiązku realizacji nasadzeń kompensacyjnych, uzależnienie realizacji ustaleń planu od zdarzeń przyszłych oraz nakładające dodatkowe warunki do spełnienia, ustalenie zasad scalania i podziału nieruchomości dla terenów o przeznaczeniu rolniczym i leśnym, przesądzanie w przedmiotowym planie o zasadach sytuowania przystanków komunikacji zbiorowej, określanej w odrębnej decyzji administracyjnej, brak określenia obligatoryjnego parametru maksymalnej wysokości zabudowy dla terenów przewidzianych pod zabudowę stanowi istotne naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, które w konsekwencji skutkować musi stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w wyżej wskazanej części.

Stwierdzenie nieważności w części uchwały nr II/7/2018 z dnia 5 grudnia 2018 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części gruntów wsi Włodary i Myszowice określonej przedmiotowym rozstrzygnięciem, pozostaje bez wpływu na pozostały zakres tejże uchwały.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym niniejsze rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu za moim pośrednictwem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

z up. Wojewody Opolskiego
Z-ca Dyrektora
Wydziału Infrastruktury i Nieruchomości

Małgorzata Zagaja